

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is walking along a path in a park. The woman is wearing a white lace wedding dress with long sleeves and a flower in her hair. The man is wearing a grey suit with a white shirt and a dark tie. They are both smiling and looking at each other. The background features blooming pink cherry trees and a clear blue sky.

Millie Adamsová
Řekl si o ni
o Vánocích

MILLIE ADAMSOVÁ

ŘEKL SI O NI
O VÁNOCÍCH

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

někdy se to tak semele, že by bylo dobré číst dvě knížky najednou. A to nejlépe opravdu najednou, jako myslím tím současně. Jedním okem jednu, druhým druhou...

Možná si vzpomenete na lednový příběh Navždy svázání od Millie Adamsové. Hlavní hrdinka Jessie tam v pokeru vyhraje šlechtický titul, a nejenom to... ale nebudu prozrazovat; určitě tu knížku ještě někde seženete. A občas přitom Jessie vzpomene na svou sestru Maren, která vyhrála hrad.

No a já zase vzpomínám na to, jak mně psaly a volaly překladatelky – každou knihu totiž překládala jiná – s tím, že jim není jasné, jaký hrad a jaký titul a že by to k lepšímu pochopení děje a kvalitnějšímu překladu potřebovaly vědět. Oba příběhy se totiž odehrávají souběžně. A věřím tomu, že podobně zmatená musela být nejedna z Vás.

Tak teď se to konečně rozčísne. Příběh Maren si totiž můžete přečíst pod názvem Řekl si o ni o Vánocích tento měsíc. Už víte, že Maren vyhrála hrad. A podobně jako v případě Jessie Vám prozradím, že nejenom ten. A protože vím, že Vy víte, jak to v mých knihách chodí, ani Vás nenechám hádat, co dalšího mohla Maren ještě získat!

S láskou

Váš Harlequin

Millie Adamsová

ŘEKL SI O NI O VÁNOCÍCH

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:

The Christmas the Greek Claimed Her

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2023

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Millie Adams

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2517-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2518-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2519-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„A žila šťastně až do smrti.“

Maren se zazubila a zamířila do schodů v úžasném hradě, který nyní nazývala svým domovem. Byla bez sebe radostí.

Ano. Vážně to bylo úchvatné.

Každá místnost byla dokonale vybavena k její spokojenosti. Cestou do své ložnice nakoukla do všech komnat.

A pak otevřela ty dveře.

Okamžitě jí došly dvě věci. Zaprvé, že postel je obrovská a celá růžová a do puntíku odpovídá jejím požadavkům. Byla to postel, o které vždycky snila.

Postel pro princeznu.

Na hradě.

A zadruhé zaregistrovala, že na ní leží nějaký *muž*.

Povaloval se na ní.

Přestože polehával, všimla si, že je nesmírně vysoký. Měl na sobě černý oblek a černé vlasy měl sčesané z čela.

Oči měl taky černé a příliš bystré. Beze stínu pochybností věděla, že na tenhle okamžik do smrti nezapomene.

Vyzařovalo z něho něco intenzivního.

V hrudi se jí něco rozhořelo, ale nedokázala to pojmenovat.

Ztuhla.

Jako by se dívala na predátora. Slabý hlásek v hlavě ji nabádal, aby vzala nohy na ramena.

Jenomže jiný hlásek, stejně tak svůdný, jí našeptával, aby zůstala.

A tak stála na místě. Bez pohnutí. Když sem dneska ráno přiletěla helikoptérou, všechno konečně začalo dávat smysl.

Ale tohle? Tohle smysl nedávalo.

Netušila, co má čekat, ale tohle to tedy nebylo. Nic, co se až dosud stalo, ji na tohle nepřipravilo.

„Zdravím, princezno,“ prohlásil hedvábným hlasem, který se kolem ní ovíjel.

„Z-zdravím...“

V tu chvíli jí došlo, jak je osamocená. Už tak se cítila emocionálně osamoceně, ale ne... odstřihnutě.

V hradu se nacházela spousta služebnictva. Hlavní hospodyně Iliana byla moc milá. Věděla, že kdyby vykřikla, někdo by sem přiběhl.

A přesto v tu chvíli neslyšela nic jiného než bušení vlastního srdce.

Kolem hradu se nerozkládal žádný pozemek, stál totiž na kusu skály v Egejském moři. Zlaté věžičky se leskly ve slunečních paprscích a zvedaly se k obloze.

Byl to splněný sen každé princezny. Připomínal jí zámek, který jí v dětství věnovala její matka, a myšlenkový palác, do něhož ukládala všechny své vzpomínky.

Vzpomínkový palác.

Její sestra Jessie, která měla také fotografickou paměť, považovala její vzpomínkový palác za příliš nóbl.

Maren nechápala, proč by si měla vymýšlet palác, který by nevypadal nóbl.

Jessie jí jednou řekla, že mrhá svou brilantní myslí.

Maren vždycky snila o zámcích. Neustále věřila,

doufala, snila o tom, že ji čeká něco víc. Něco lepšího. Matka ji vždycky posadila k toaletnímu stolku a dovolila jí vyzkoušet její mejkap a upravit si vlasy. Měly stejnou zrzavou barvu.

A zpívala jí. Opakovala jí, že je princezna. Že je výjimečná.

Když matka odešla, všechno se rozplynulo.

Dětství prožila v luxusu. Tak nějak. Peněz měli dostatek, předpokládala.

No, jejich otec jich měl dostatek, protože byl zločinecký král. Měli střechu nad hlavou a jídlo, ale nic, co by se jim líbilo, ne s Marcusem Hargreavem. Byl totiž monstrum.

Teď už byl po smrti. Zemřel při přestřelce s policií, když ho chtěli zatknout.

Což bylo pro všechny nejlepší.

Její sestra Jessie se vdala a čekala dítě. Holčičku, která se stane Mareninou malou neteřinkou.

Taková budoucnost by se jí zamlouvala. A zničilo by ji, kdyby se to dítě ocitlo v nebezpečí.

Ano, pro všechny bylo nejlepší, že jejich otec zemřel a už nemohl nikomu ublížit. Nezáleželo jí na něm.

Byl to příšerný člověk. Využíval své dcery, aby mu pomáhaly řídit jeho zločinecké impérium. Jejich mozek pro něj byl cenným pomocníkem.

Maren s Jessií si pamatovaly všechno, co viděly. Všechno. Do toho nejmenšího detailu. Jessii to šlo skvěle s čísly. S fakty.

Maren se vyznala v emocích. Ve výrazech lidí i v tom, co se snažili skrýt.

Byla... No, nejspíš by se nazvala empatickým člověkem.

Pocity jako by z lidí vyzařovaly a vstupovaly do ní.

Ty jeho se přes ni nyní přelévaly jako sametová vlna. Temné. Triumfální.

Smyslné.

Připadalo jí to zdrcující, ale jak by taky ne?

Nebála se ho. Byl to nebezpečný muž, nebo by jím spíš mohl být. Vyzařovaly z něho složité emoce, skoro je mohla ochutnat. Nebyl však krutý. Krutost jí připadala jako kyselá pachuč na jazyku. Krutost cítila a ochutnávala každý den, který strávila poblíž otce a kohokoliv, kdo s ním spolupracoval.

Kruté muže znala. On k nim nepatřil.

Nebyla to síla ani vztek, dokonce ani ostří temnoty, kvůli čemu by byl někdo nebezpečný. Šlo o to, jestli si užíval bolest ostatních.

Okamžitě vycítila, že on to tak nemá, a v jejím životě rozdíl mezi bezpečím a nebezpečím závisel na tom, jak se dokáže vyznat v lidech a důvěřovat sama sobě.

V tu chvíli vstal. Nemýlila se. Byl nesmírně vysoký. Se širokými rameny a vypracovanými svaly. Pohyboval se ladně, jako panter. Netušila, jestli má utéct nebo zůstat.

„Doufám, že ti hrad vyhovuje?“

„No, ano. Zatím. Ale...“

„Dobře. Provedli tě po okolí?“

„Já...“

Když vrtulník klesal k paláci, byla ohromená. A ještě víc, když se snesli blíž.

Samotný úchvatný hrad byl postavený z křemene.

Proto tak oslnivě zářil. Proto se od něj slunce tak odráželo.

Vrcholky věží byly zlaté.

Uvažovala, jestli je to pravé zlato.

Okna vypadala jako cukrovinky, zářivé a barevné.

Byla to ta nejkrásnější věc, jakou kdy v životě viděla, a fotografie ho ani zdaleka nevystihovaly. Vůbec ji nepřipravily na to, co ji čekalo.

A na radost, kterou cítila... že to s Jessií dokázaly.

Že díky té poslední hře pokeru, tomu poslednímu podvodu, unikly otcově odkazu a něco dokázaly.

A pokud Maren vadilo, že díky tomu všemu Jessie našla rodinu, zatímco Maren se cítila ještě osaměleji, nedávala to najevo.

Obou se samozřejmě dotkla ztráta matky. Jejich drahá zesnulá matka, jak o ní občas mluvily.

Přestože nebyla mrtvá. Jenom odešla.

Dlouhou dobu stály proti světu samy. A Jessie teď měla Ewana a miminko na cestě.

Připadala si jako hrad uprostřed moře.

Sama. Odloučená.

Ale *nablýskaná*.

Jako *princezna*.

Musela čekat celé měsíce, než tu cenu získala. Načarování bylo skvělé, protože Jessie s Ewanem tak měli čas pro sebe. Nepotřebovali osamělou příbuznou, která by se jim pletla pod nohy.

Takže teď je tady. Připravená vzít si to, co jí patří.

Nevyhrála však jenom hrad. Získala královský trůn v zemičce uprostřed moře, která fungovala jako samostatné knížectví.

Teď je princezna.

Princezna Maren.

Vždycky věděla, že je předurčena stát se princeznou.

Samozřejmě že jsi princezna, Maren.

Maren zahřála vzpomínka na matčin hlas a na to, jak se na ni usmívala.

Ta nejkrásnější princezna na světě. A princezna by měla mít *klenoty*.

Její matka s radostí Maren nechávala, aby si zkoušela její šperky. A její šaty.

Její matka byla ta nekrásnější žena na světě. Jenže se provdala za příšerného chlapa...

A musela odejít.

Maren to chápala. Nejspíš.

Ačkoliv to neznamenalalo, že by jí matka příšerně nechyběla. Každý den.

Vytrhla se z myšlenek a vrátila se do přítomnosti.

Skutečnost, že si na matku pamatovala s tak dokonalou jasností, jí připadala jako požehnání a kletba zároveň.

Když někdy seděla sama v místnosti a v duchu přešla do vzpomínkového paláce, jako by matku navštívila. Samozřejmě se nemohlo stát nic nového. Ale bylo fajn si zavzpomínat.

Bylo to příjemné.

A když snila, představovala si vlastní hrad...

A dítě, se kterým by se o něj podělila.

Matku zpátky získat nemohla, ale mohla by si vytvořit vlastní rodinu. Věnovat jí veškerou lásku, kterou nosila v sobě. Mohla by *být* tou nejlepší mámou.

Jessie otěhotněla a ani si nebyla jistá, jestli o dítě stojí. Maren se cítila... vlastně to docela bolelo.

Ona po miminku *toužila*. Už dlouho. Její sestra otěhotněla náhodou a ztropila z toho obrovské drama. Což bylo v pohodě. Jessie byla jiná než Maren. Přesto ji to zraňovalo.

Teď už svému snu však byla blíž. Životu, po němž toužila. Životu, který potřebovala.

Jistě, dosáhla ho díky pokeru. S čímž tak úplně nesouhlasila, ale byla v něm vážně moc dobrá. A musela přijmout fakt, že k zajištění budoucnosti použila zdroje, které měly k dispozici.

Stačilo jen najít pitomce, který se chtěl rozloučit se svými penězi.

Nebyla *její* chyba, že muži, kteří s ní sedávali u pokerových stolů, byli idioti.

A ten stařík, od kterého získala tenhle hrad, byl vážně pitomec.

Neustále blábolil o tom, že kdyby o něj přišel – ačkoliv si byl jistý, že se to nemůže stát –, tak by ten šílenec alespoň nemohl...

Zaplavil ji zvláštní, ledový pocit.

„Kdo... kdo jsi?“

Měla však pocit, že to ví.

Měla pocit, že by to mohl být ten šílenec.

Úšklebek na jeho rtech ji v jejím přesvědčení utvrdil.

„Jmenuju se Acastus Diakos. A jsem tvůj manžel.“

DRUHÁ KAPITOLA

Vypadala překrásně.

Nemohl tak úplně uvěřit svému štěstí. Ne že by záleželo na tom, jestli je princezna Skalního hradu hezká, nebo ne. Ta ženská mohla klidně vypadat jako svraštělá kůže a stejně by s ní musel zplodit dědice.

Podmínky rodinného slibu musely být splněny.

V tomto ohledu bude nemilosrdný.

Celý jeho život čekali, až rodina Argosových dostane to, co jí náleží. A pak Stavros Argos hrad prohrál a spolu s tím se vzdal svého slibu.

Překvapilo ho však, jak je překrásná.

Upírala na něho šokovaný pohled. „Já... To... To nedává smysl.“

„Neříkej, že sis nepřečetla to malé písmo na smlouvě, kterou jsi podepsala.“

„Nepřečetla.“ Zamračila se. „Nic takového tam nebylo!“

„Princezno, měla jsi dostat almanach se všemi informacemi. Spolu s podepsanou smlouvou.“

„Já... nic takového jsem nedostala!“

Což moc dobře věděl. Protože ten almanach stopil. Nechtěl, aby z té dohody vycouvala, když bylo důležité – klíčové – aby byly podmínky naplněny.

Stavros byl tolik proti tomu, aby se Acastus oženil s jeho dcerou, že hrad raději prohrál, než aby splnil

svůj slib. Než aby se jejich rody spojily. Snažil se slib mezi rodinami zrušit a upřít jeho rodu úctu, kterou si zasloužil.

V dětství v tomhle paláci pracoval. Drhnul podlahy, zatímco mu Stavros šlapal po zádech, a dělal to, protože mu to nařídil otec. Protože tvrdil, že si tím vyslouží královské postavení.

Tím, že se Stavros paláce vzdal, se domníval, že vyhrál, ale ve skutečnosti triumfoval rod Diakosů. Jméno rodu Argosů bude vymazáno a pokračovat bude rodina Diakosů.

Hrad mýtů a legend a příběhů konečně připadne jeho rodině. Stanou se králi a královnami. A jeho děti získají titul, který jim byl přislíben, nebudou mýt podlahu. Nebudou se ponížovat před člověkem, který byl jedním z dlouhé řady mužů, kteří rozdávali sliby a pak je porušovali.

Acastus si slíbil, že to dokončí.

A Acastus svoje slovo vždycky dodržel.

„Jsme manželé,“ oznámil. „Tím, že jsi přijala trůn, jsi získala manžela.“

„Já ale myslela, že to znamená, že se ze mě stane princezna. A budu nosit šaty. Nepronesla jsem žádné sliby.“

„Byly včleněny do smlouvy.“

„Něco takového je přece nezákonné.“

„Tenhle kus skály je suverénní stát, jak jistě víš. Nejenže to není nezákonné, ale je to závazné.“

Zamrkala. „Pokud odsud odejdu, tak manželé nebudeme?“

„Ne.“

Rozhlédla se po místnosti.

„Copak?“

„Hledám nějakou skrytou kameru,“ přiznala. „Říkám si, jestli to není kanadský žertík.“

S tím skeptickým výrazem vypadala ještě překrásněji. „Bohužel ne. Rodině Diakosů patřilo tohle místo celé generace. My jsme tu sloužili po pět set let. Před mnoha lety, ve velké bitvě, zachránil na bojišti jeden Argos Diakose a tehdy jsme uzavřeli spojenectví. A podobně dlouho už máme přislíbeno místo v rodové linii. A teď nastal čas.“

„Vždyť je to nesmysl.“

„Není. Přísahám ti. Je to zákon. Mám stejně závaznou smlouvu, jako je ta tvoje. Dohodu ukovanou v krvi mých předků.“

Nakrčila nosík. „Nemohli použít inkoust?“

Tohle děvče se ho nebálo. Což je dobře, uvažoval. Jestli mají zplodit dítě, nemůže se ho bát. Jenže Acastus nikdy nebyl...

Snesitelný.

Byl nemilosrdný obchodník, ve všem dokonalý. Pálilo mu to a nezaváhal před žádnou překážkou.

Měl vliv a moc, takže nepotřeboval skromnost ani okouzlující osobnost. Ženy ho považovaly za přitažlivého, protože pro ně byl nedosažitelný. Kdo je, aby to zpochybňoval?

Prohlížel si výraz na Marenině tváři. Zřejmě jí přitažlivý nepřipadal, spíš rozčilující, ale potřebuje jenom čas.

Věděl, že ji tím manželstvím překvapil. Vždyť ale hrála, aby tohle místo získala, a on byl odhodlaný to taky zkusit.

„Co to znamená... Ví Iliana, že jsi tady?“

„Samozřejmě,“ odvětil. „Moc dobře o té manželské dohodě věděla.“

„Já tedy ne.“

„To je škoda. Bylo by fajn, kdyby ses připravila.“

„No, nemluv o tom takhle. Že jsem se nějak vyhnula svým povinnostem. Nikdo mi to neřekl. Nedostala

jsem ten almanach, kde jsou zjevně vysvětleny ty ‚povinnosti‘, se kterými jsem souhlasila.“

„Podepsala jsi papíry.“

„Tohle nedává žádný smysl. Vyhrála jsem palác od jednoho velice starého Řeka...“

„Ano. Vím, od koho jsi ho získala. Od Stavrose Argose. Nechtěl, abych se dotkl jeho dcery, a tolik se mu to nezamlouvalo, že radši přišel o tohle místo, o dědictví jeho rodu, aby zajistil, že se to nestane. Chtěl zařídit, aby moje rodina nevyhrála, jenže nepočítal se mnou.“

„S čím nepočítal?“

„Že sem přijdu a naplním podmínky manželské dohody. Myslel si, že se chci přiznít do rodiny Argosů. Jenže mně o to nejde. Chci titul. Chci to, co mi patří.“

Zamračila se. „Proč... proč by to dělal? Proč by uzavíral dohodu, kdyby ji nechtěl splnit?“

„Tahle dohoda je mnohem starší než my.“

„No... proč...“ Odkašlala si. „Připadáš mi jako milý člověk.“ Nakrčila nos.

„Milý člověk?“ Zamračil se na ni.

„Muž. A nesmírně vysoký. Tak proč je proti tomu, aby ses oženil s jeho dcerou? Předpokládám, že to nesouvisí s tím, co chce ona. Nepřipadal mi jako člověk, kterému by na tom nějak záleželo.“

„Hm, taky že nezáleží. Chce mě potrestat.“ Usmál se. „Je to hlupák. Domníval se, že stojím o jeho dceru. Což není pravda.“

„Dobře že se tě zbavila, že?“

Rozesmál se. Připadalo mu to zábavné. „Ano. Nepochybně.“

„Tak to je tedy se mnou konec.“

„To nejspíš záleží na tobě.“ Pozorně si ji prohlížel.

Vypadala docela vyděšeně. Skoro by mu jí bylo líto, kdyby byl takových pocitů schopen.

Jenže byl jako kus ledu. Skrz naskrz.
To z něj udělal život. Musel takový být.

Kdyby neudělal, co musel, jeho předci by trpěli zbytečně.

On a jeho matka by trpěli zbytečně.

Musí to tedy dotáhnout do konce.

„Takže dal hrad *mně*, cizímu člověku, jen aby se tě zbavil?“

„Ano. Je to hlupák. Všeho se vzdal, jen aby mi ublížil – jenže to moc nepromyslel.“

„No. Prohrál. Což možná neměl v úmyslu.“ Potřásla svými měděnými vlasy. „Z vlastní zkušenosti vím, že muži, obzvlášť jistého věku, si nemyslí, že bych je dokázala porazit. Jenže se mýlí.“

Pokrčil rameny. „Prohrál, ať už to měl v plánu, nebo ne. A ve svém vzteku připravil svou dceru o dědictví. Ačkoliv Eleně Argosové se tohle místo nijak zvlášť nezamlouvá. Nemyslím si, že by chtěla opustit svůj život plný večírků v zahraničí, aby se usadila tady uprostřed moře.“

„Popravdě řečeno, kdybych žila život plný večírků v Paříži, také by se mi ho nechtělo opouštět.“

„To je čiré bláznovství. Titul teď připadne mně, mým dětem, moje rodina bude patřit do královského rodu, přestože jen díky sňatku.“

Ucouvla. „To je dost archaický pohled. Můj titul přece nic neznamená.“

Nadzvedl obočí. „Tak se ho vzdej.“

„V *žádném* případě!“ namítla a přitiskla si ruce na hrud. „Je *můj*.“

Oba jsou stejní. Touží po tomhle postavení.

V což také doufal. Hodilo se mu to do krámu.

„Ano. Jenže to tak nefunguje. Podepsáním těch dokumentů ses za mě provdala a nedá se to zrušit. A musíme zplodit dědice.“

Tváře jí zrudly a jeho tělo na to zareagovalo. „Vždyť tě ani *neznám*,“ namítl.

„Brzy mě dostatečně poznáš.“

Pak udělala něco, co nečekal. Vyhodila ruce do vzduchu, vykřikla a dupla nožkou. Začala rázovat sem a tam po ložnici.

„Tohle je absurdní! Jsem přece princezna! Jak to, že mám menší moc, než jsem měla předtím?“

„Obávám se, že to tak v případě královského života bývá,“ prohlásil záměrně bezvýrazným hlasem, aby ji rozzlobil.

„Nelíbí se mi to!“ Znovu prudce zadupala.

Vybavil si povídku, kterou četl v dětství, *O motýlovi, který dupal*. Připomněla mu ji. Vypadala něžně a étericky, ale pak se proměnila v zuřivou saň.

Tahle ženská ale uměla být emocionální. Svět k ní nebude laskavý. Pokud nezůstane tady, což je možné, pokud bude chtít. Nic moc od ní nepožadoval.

A pak ho probodla pohledem. „Můžeš za to ty, že ano?“

„Za co?“

„Zařídil jsi, abych ten almanach nedostala. Abych to nezjistila. Abych ty dokumenty podepsala a přijela sem.“

„Vážně?“ opáčil s předstíranou nevinností.

„Ach, Acaste Diakosi. Nesnaž se okrást zloděje. Jenom se ztrapníš. Sama jsem přebornicí v manipulaci. Ty mi připadáš jako zelenáč.“

„A přesto jsi tady, provdaná za mě.“

Odfrkla si. „Není to moc elegantní podfuk.“

„Klidně mě považuj za neobratného nováčka, pokud to znamená, že vyhraju.“

„Aach!“ zahučela. „Jsi příšerně otravný.“

„A přesto jsi stále tady.“

„No, je to můj hrad.“

„Fantastické. Tak to jsi moje žena.“

Vypadala tak křehounce.

Na sobě měla světle růžové šaty a zrzavé vlasy jí spadaly v hedvábných pramenech kolem tváře.

Nos jí zdobila sprška pih a zelené oči se jí v koutcích nadzvedávaly.

Světle růžové rtíky vypadaly úchvatně. Horní ret měla plnější než ten spodní.

Nějakou dobu už s žádnou ženou nebyl.

A teď to na něho dolehlo. Každá noc celibátu.

Příliš se ponořil do práce. V tom byl ten problém.

Snažil se zajistit, že každý z jeho luxusních hotelů bude v dobrých rukou, zatímco se příští měsíc bude věnovat záležitostem na ostrově.

Nezůstane tady. Sňatek s Maren na jeho životě nic moc nezmění.

Ani fakt, že s ní zplodí dítě.

Všechno je to jenom symbolické.

„Jde o to,“ pravila a vykročila k němu, „že jsi blázen. A nikdo se nežení z tak šílených důvodů.“

„Mýlíš se. Členové královských rodin se z takových důvodů žení neustále. Jde především o dynastii. Na ničem jiném nezáleží. Můj rod je starobylý. Pyšníme se skvělou pověstí. Můj otec žil celý život nedaleko ovčí farmy. Do hradu jsme se dostávali na člunu a pracovali tu. Uklízeli. Žili jsme kvůli němu v chudobě. Pod vládou Argosovy rodiny. Slíbil mé matce královské postavení a selhal. Jenom stále čekal. Čekal na splnění slibu.“

Pokrčila rameny. „Nevím, co ti na to mám říct. Do stanu nějaké peníze, ale žádnou astronomickou částku. Nejcennější je tenhle hrad. A titul. Líbí se mi být princezna. Ale mám vlastní prostředky a rozhodně je nedám –“

Rozesmál se. Už podruhé. Skoro ho to překvapilo. Ten zvuk mu připadal cizí, přestože vycházel z jeho

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Řekl si o ni o Vánocích.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.